

ת"ד 646/10/12 - מדינת ישראל נגד הודיה איינור

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 646-10-12 מדינת ישראל נ' איינור
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הודיה איינור

הנאשמת ע"י ב"כ עו"ד שוורצמן

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרם תאונת דרכים בגין רכיבה על אופניים במעבר חציה, עבירה על תקנה 129(א) לתקנות התעבורה ונהיגה בחוסר זהירות, עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 23.4.12, בסמוך לשעה 13:30, רכבה הנאשמת על אופניה, על המדרכה שברחוב בן גוריון בהרצליה, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעה לצומת עם רחוב הבונים, המשיכה בנסיעה, תוך חציית מעבר חציה המסומן בצומת, לא הבחינה מבעוד מועד ברכב שהגיע משמאלה ופגעה בו.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה הנאשמת וניזוק הרכב המעורב.

הנאשמת כפרה באישומים המיוחסים לה.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"ב אילן בליץ, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/1

עד תביעה מספר 2 - רס"ר רועי שפיגלר, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/2 - סקיצה

ת/3 - תרשים

ת/4 - הודעת נאשמת מיום 11.6.12

ת/5 - זיכרון דברים מיום 15.5.12

עמוד 1

ת/6 - זיכרון דברים מיום 9.5.12

ת/7 - זיכרון דברים מיום 4.5.12

ת/8 - הודעת נאשמת מיום 24.4.12

ת/9 - סיכום חקירה

עד תביעה מספר 3 - מר איאד אזברגה, עד ראיה

עד תביעה מספר 4 - מר רון בן דור, נהג הרכב המעורב

כמו כן, הוגשו תעודות רפואיות בעניינה של הנאשמת, שסומנו ת/10

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

ביום 23.4.12, בסמוך לשעה 13:30, רכבה הנאשמת על אופניה, על המדרכה שברחוב בן גוריון בהרצליה, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעה לצומת עם רחוב הבונים, המשיכה בנסיעה, תוך חציית מעבר חציה המסומן בצומת, לא הבחינה מבעוד מועד ברכבו של עד תביעה מספר 4, שהגיע משמאלה ופגעה בו, בשני מוקדי פגיעה - האחת, בכנף ימין של הרכב והשנייה, ניפוץ השמשה הקדמית, כמתואר ב-ת/1.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה הנאשמת וניזוק הרכב המעורב.

עד תביעה מספר 3, הגיע למקום וסייע לנאשמת, ששכבה על הכביש, לאחר שנחבלה בראשה.

העדים הזעיקו אמבולנס ומשטרה.

עד תביעה מספר 1 הגיע למקום, וגבה עדויות ראשוניות מהצדדים, לרבות הנאשמת, שסיפרה לו כי נסעה על אופניה על מעבר החציה ולפתע נפגעה מרכב. עד תביעה מספר 4, טען בפני העד כי נסע לאט, הבחין ברכב חונה בסמוך למעבר החציה, האט והחל לעבור את הרכב, כאשר לפתע הגיעו מימינו אופניים, פגעו ברכב והרוכבת נפלה על שמשת הרכב.

עוד ציין ע"ת 1, כי בצומת, כמטר לפני מעבר החציה, חנה רכב גבוה, מסוג ג'יפ.

עד תביעה מספר 2, יצא לזירת התאונה לאחר כחודש וחצי וערך תרשים של הצומת, בו סימן כיווני נסיעה, מקום חנית הג'יפ וקבע כי שדה הראיה בכיוון נסיעת המעורב, לעבר מעבר החציה, היה 50 מטרים.

העד נחקר והעיד כי את המסקנה, לפיה הנאשמת רכבה על אופניה במעבר החציה ופגעה ברכב המעורב, קבע בהסתמך על עדות עד תביעה מספר 3 בלבד.

לדברי העד, נרשם דו"ח תנועה כנגד נהג הג'יפ החונה.

עד תביעה מספר 3 העיד כי ראה את הנאשמת מגיעה ברכיבה למעבר החציה, נפגעת מהרכב המעורב ועפה באוויר ולאחר מכן, סייע לה. העד סיפר כי הבחין ברכב המעורב מתקרב למעבר החציה, במהירות "לא מהר מהר" ובולם באיחור.

עד תביעה מספר 4 העיד כי נהג באיטיות, ובשנייה האחרונה, לפני מעבר החציה, הבחין בזווית עינו אופניים נוסעים לעבר רכבו, הרגיש מכה ובלם. לדבריו, האופניים פגעו ברכבו והנאשמת עצמה, פגעה בשמשה הקדמית של הרכב.

לאחר שירד מהרכב, הבחין העד בנאשמת שרועה על הכביש, ללא קסדה ודם נוזל מראשה. העד סייע לנאשמת, הזעיק אמבולנס ומשטרה ובהמשך, הלך לבקרה בבית החולים.

העד תיאר כי רכבו ניזוק, כמתואר לעיל.

בהודעתה מיום 24.4.12, ת/8, מסרה הנאשמת כי חצתה את הכביש כאשר היא מוליכה את אופניה לצידה, לאחר שהביטה שמאלה ולא הבחינה ברכב מתקרב ובהגיעה לאמצע מעבר החציה, נפגעה בצדה השמאלי ועפה על הראש. בהמשך, מסרה הנאשמת כי כאשר חצתה את הכביש, הייתה בהליכה או כאשר האופניים לצידה או כאשר היא על האופניים וטענה כי אינה זוכרת, בשל המכה שקיבלה בראשה.

בהודעתה מיום 11.6.12, ת/6, מסרה הנאשמת כי חצתה את הכביש כאשר האופניים לצידה, אך לא זכרה לומר באיזה צד.

כאשר נשאלה לגבי הסתירה בין ההודעות, השיבה הנאשמת כי הייתה נתונה תחת השפעת משככי כאבים ולא זכרה טוב את התאונה וכי זיכרונה החל לחזור אליה באיטיות.

הנאשמת לא יכלה להסביר כיצד לא הבחינה ברכב המתקרב, אם הביטה לצד שמאל, טרם שהחלה בחציה, כפי שטענה.

ב-ת/10, נרשם כי הנאשמת "הובאה למיון לאחר שהייתה מעורבת בתאונת דרכים בתור רוכבת אופניים" ובהמשך נרשם, על ידי רופא אחר - "מעורבת בתאונת דרכים כרוכבת אופניים".

עוד נרשם, כי הנאשמת סירבה לקבל משככי כאבים.

להלן גרסת הנאשמת, כעולה מעדותה בבית המשפט:

הנאשמת יצאה ממרפאה סמוכה, התירה את אופניה, שהיו קשורים לעמוד והחלה להתקדם בהליכה לעבר מעבר החציה. בהגיעה למעבר החציה, הביטה לצד שמאל, החלה בחציה ואז נפגעה בחוזקה ועפה על הכביש. לגרסתה, אינה זוכרת מה בדיוק קרה, שכן סבלה מכאבים עזים, אך זוכרת צפירה ארוכה וחריקה.

הנאשמת נחקרה והעידה כי אינה זוכרת באיזה צד היו האופניים ובאשר לגרסתה הראשונית, מ-ת/8, הסבירה כי הייתה מטושטשת, תחת השפעת משככי כאבים ועם קיבוע בראש. לטענתה, רק בחלוף כשבועיים, הצליחה לשחזר את שאירע בתאונה וכיום, זוכרת בוודאות כי חצתה את הכביש כאשר האופניים לצידה.

הנאשמת העידה על עצמה כזהירה מאוד.

לגרסת הנאשמת, היא מסיקה כי הרכב המעורב הגיע במהירות גבוהה מאוד, אך לא יכלה להסביר כיצד לא הבחינה בו לפני הפגיעה.

הנאשמת העידה כי אינה זוכרת אם עצרה הליכתה, טרם שהחלה לחצות את הכביש.

הנאשמת נחקרה והשיבה כי לאופניה לא נגרם נזק ממשי כתוצאה מהתאונה.

לשאלת בית המשפט, השיבה הנאשמת כי לא הייתה חבושה בקסדה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי עדויות הצדדים וסיכומי המאשימה, עיינתי בראיות המאשימה ובסיכומי ההגנה, לא נותר ספק בליבי כי הנאשמת עברה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

עדותיו של עד תביעה מספר 3, עד ראיה אובייקטיבי לתאונה, קובעת באופן חד משמעי כי הנאשמת חצתה את מעבר החציה, כאשר היא רכובה על אופניה. עדות זו לא נסתרה על ידי ההגנה ואין ספק כי על בית המשפט לייחס לעדות זו משקל מרבי, שכן מדובר בראיה מכרעת, לחובת הנאשמת.

עד תביעה מספר 4, העיד אף הוא עדות מהימנה ועקבית באשר לאופן קרות התאונה ועמד על כך שהנאשמת רכבה על אופניה במעבר החציה.

לעדויות אלה, מצטרפות ראיות נסיבתיות רבות:

1. ב-ת/1, מסרה הנאשמת לע"ת 1, את גרסתה הראשונית לתאונה וכך רשם העד: "לדבריה, נסעה באופניים וחצתה את הכביש במעבר חציה בנסיעה".

2. ב-ת/8, מסרה הנאשמת במשטרה כי אינה זוכרת אם חצתה את הכביש כאשר היא רכובה על אופניה או מוליכה אותם לצידה.

3. ב-ת/6, מסרה הנאשמת במשטרה כי היא בטוחה שהוליכה את האופניים לצידה והסבירה את גרסתה הקודמת בבלבול שנבע מקבלת משככי כאבים, זאת אף שב-ת/10, נרשם מפורשות כי הנאשמת סירבה לקבל משככי כאבים בבית החולים.

4. מיקום הנזקים ברכב המעורב, מכה בכנף קדמית ימנית של הרכב וניפוץ השמשה הקדמית, כפי שתיאר ע"ת 1 ב-ת/1, מתאימים למנגנון פגיעה לפיו פגעו האופניים ברכב המעורב והנאשמת הועפה על עבר השמשה הקדמית, ניפצה אותה ומשם נפלה לכביש.

5. ב-ת/10, נרשם על ידי שני רופאים שונים, כי הנאשמת נחבלה בתאונה כרוכבת אופניים.

ריבוי גרסאותיה של הנאשמת משליך על אמינותה, כמו גם העובדה כי העידה על עצמה שלא ייתכן שרכבה על אופניה במעבר החציה, בהיותה זהירה מאוד, אך אישרה כי רכבה ללא קסדת ראש, עובדה שאין בה כדי להעיד על זהירותה

הרבה, נהפוך הוא.

הנאשמת לא ידעה להסביר כיצד זה לא הבחינה ברכב המעורב מתקרב אל מעבר החציה, אם אכן הביטה לעבר כלי הרכב המתקרבים, טרם שהחלה בחציה והסיקה כי המעורב נהג במהירות גבוהה מאוד, טענה שנסתרה בעדותו של עד הראיה לתאונה.

מיקום הנזק ברכב המעורב, מעיד אף הוא כי הרכב היה כבר על מעבר החציה, או סמוך מאוד לפניו, כאשר הנאשמת ירדה ברכיבה לכביש.

בנוגע לטענת ההגנה בסיכומים, לפיה האחריות לגרם תאונת הדרכים רובצת לפתחו של הנהג המעורב, שהתקרב למעבר חציה ולא האט נסיעתו, אף ששדה הראיה שלו היה חסום בשל הג'יפ שחנה במקום, ניתן לקבל טענה זו בכל הנוגע לסוגיה של "רשלנות תורמת", אך אין בה כדי לאיין את אחריותה של הנאשמת לגרם תאונת הדרכים, כמפורט לעיל.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשמת מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ד, 30 ינואר 2014, במעמד הצדדים